

יום השנה הוא הר תלול

אומית קרויזר

יום השנה הוא הר גבוה ותלול,

קשה לטפס עליו,

לעצור את מסע החיים,

להתייחס למשא שנושאים,

להתמקד במה שהיה ואיננו עוד.

להרגיש בעוצמה את חסרונו של מה שנגדע,

להיזכר, לכאוב, להתגעגע עד אין סוף.

הגעגועים מציפים,

הזיכרונות מתוקים אך שורפים,

הכאב מכה במלוא עוצמתו,

החסר זועק.

יחד עם זאת,

לצעוד יד ביד,

לעצור ולהביט סביב,

להפנות את המבט אל מה שיש,

להודות על הילדים, הכלות, החתנים והנכדים.

להתרגש בכל פעם מחדש להרגיש כמה הם אהובים,

ובכמה אהבה אנחנו עטופים.

להודות לבורא העולמים,

על מי שהם וכמה טעם הם נותנים לחיים.

וכשירדים מההר, עטופים באהבה,

יש תחושת הקלה.

הצלחנו ועמדנו במשימה :

חיזקנו את בני המשפחה,

נתנו מקום לזיכרונות,

חשבנו יחד איך ומה אפשר בתוכנו לבנות,

ואיך ממשיכים לצמוח מתוך ההריסות.

ושוב חוזרים לנשום, חוזרים לשגרה,

ממשיכים לזכור ולנצור בלב,

נותנים מקום לכאב,

אך נאחזים במה שיש,

ויחד ממשיכים במסע החיים.